

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/9/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6914212193
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6914212193.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Klaudie Koskovej v právnej veci žalobkyne I. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom I. XX, S. J., štátny občan SR, zastúpená JUDr. Mariánom Dzuroškom, advokátom, so sídlom v Rimavskej Sobote, Hviezdoslavova 468/31 proti žalovanému Z. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom ul. J. XXX, R. T., štátny občan SR, v konaní právne zastúpený JUDr. Jánom Krnáčom, advokátom so sídlom vo Zvolene, Nám. SNP 70/36, o zaplatenie 28 361,12 Eur s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 7C/206/2014-143 zo dňa 22. 05. 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 7C/206/2014-143 zo dňa 22. 05. 2018 p o t v r d z u j e.

II. Žalobkyňa j e p o v i n n á zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o výške trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „súd prvej inštancie“) žalobu žalobkyne zamietol (výrok I.). Druhou výrovkovou vetou rozhodol o trovách konania tak, že žalovanému voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou dňa 09. 09. 2014 a následne zmenou žaloby domáhala zaplatenia sumy 25 556,88 Eur spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,15 % zo sumy 25 556,88 Eur od 29. 08. 2014 a ročným úrokom z omeškania vo výške 5% zo sumy 1 064,87 Eur od 01. 12. 2014 do zaplatenia a ročným úrokom 5% zo sumy 674,50 Eur od 01. 01. 2015 do zaplatenia, pričom žalobu odôvodnila tým, že rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 16C/188/2017-394 zo dňa 11. 06. 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/276/2012-434 zo dňa 24. 09. 2013 bolo potvrdené jej spoluvlastnícke právo k nehnuteľnostiam vedeným v súčasnosti na LV č. XXXX a to v podiele 1, kde žalovaný je podielovým spoluvlastníkom rovnako v 1. Tvrdila, že žalovaný predmetné nehnuteľnosti užíva od rozvodu výlučne sám, pričom jej za ich užívanie neposkytol žiadne protiplnenie a nepochybne z ich užívania mal nie malý úžitkový prospech. Žalovaný napriek výzve zo dňa 14. 08. 2014 na dobrovoľnú úhradu dlhu žalobkyne nič neuhradil a preto požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 25 556,88 Eur. Uvedená suma predstavuje výšku nájomného určenú na základe realitných kancelárií o nájomnom za obdobné nehnuteľnosti v danej oblasti a vychádza z trhových cien. Táto suma pozostáva z nájomného za jednotlivé nehnuteľnosti za obdobie dvoch predchádzajúcich rokov, ktoré by bol žalovaný povinný plniť v najnižšej bežnej cene.

2. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie v prejednávanej veci dospel k záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadom tvrdených skutočností, nepreukázala, ani neuviedla

žiadne dôkazy, ktoré by preukázali, že na strane žalovaného došlo k naplneniu skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia. Dôkazy, ktoré v priebehu konania predložil žalovaný, smerovali k preukázaniu tej skutočnosti, že svoj spoluvlastnícky podiel užíval zákonným spôsobom, nepresahujúcim jeho veľkosť a rozsah. Súd je v danom prípade toho názoru, že žalobkyňa neuviedla v prejednávanej veci podstatné a rozhodujúce skutočnosti, ktoré by preukazovali ňou uplatňovaný nárok, bližšie nešpecifikovala rozsah bezdôvodného obohatenia a spôsob výpočtu jeho výšky. Žaloba bola v tomto smere neurčitá a nepresná. Žalobkyňa nijakým spôsobom skutkové tvrdenia žalovaného, ktoré použil ako prostriedok procesnej obrany, nepoprela a iné skutkové tvrdenia o predmetných skutočnostiach nepredložila. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 151 CSP, podľa ktorého stranu sporu zaťažuje procesné bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. relevantne tvrdiť viedlo k tomu, že súd žalobu žalobkyne v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol aj s poukazom na ustanovenie o sudcovskej koncentrácii konania s poukazom na ust. § 153 CSP. V závere súd prvej inštancie uviedol, že o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1, 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný priznal voči žalobkyni, ktorej žalobu súd v celom rozsahu zamietol, nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala dňa 23. 07. 2018, t. j. v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodov podľa ust. § 365 písm. b), e), g), h) Civilného sporového poriadku. Záver súdu o neunesení dôkazného bremena považuje za neudržateľný a na ňom založený napadnutý rozsudok za nezákonný a nedôvodný. Z dôkazov, ktoré mal súd k dispozícii a to vrátane rozsudku Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. zn. 16C/188/2007-394 z 11. 06. 2012, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/276/2012-434 zo dňa 24. 09. 2013 a rozsudku Najvyššieho súdu SR 3Cdo 1/2014 zo dňa 14. 04. 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť až dňom 26. 05. 2016, je nepochybné, že to bol žalovaný, ktorý odmietal uznať podielové spoluvlastníctvo v rozsahu 1 k nehnuteľnostiam vedeným v súčasnej dobe v KN Okresného úradu Rimavská Sobota na LV č. XXXX. Za tým účelom aj potom, ako bol žalobkyni potvrdený polovičný spoluvlastnícky podiel k týmto nehnuteľnostiam, žalovaný ešte podal dovolanie na Najvyšší súd SR v nádeji, že zvráti rozsudok tak okresného ako i krajského súdu. Do tej doby sa žalovaný správal vždy ako výlučný vlastník spomínaných nehnuteľností, tieto využíval výlučne vo svoj prospech a až do právoplatného rozhodnutia na Najvyššom súde SR neprípúšťal akékoľvek dispozičné právo žalobkyne so spornými nehnuteľnosťami. Pri jednom z pokusov žalobkyne dostať na sporné nehnuteľnosti, dokonca privolal na žalobkyňu príslušníkov policajného zboru. Je potom neprijateľná argumentácia súdu, že sa žalobkyni nepodarilo vyvrátiť ústne na pojednávaní prednesené tvrdenie žalovaného, že on užíval nehnuteľnosti iba v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu. Z hľadiska riešenej problematiky, nie je rozhodujúce, akú časť sporných nehnuteľností reálne využíval žalovaný, ale to, že do doby kým Najvyšší súd SR rozhodnutím zo dňa 14. 06. 2016 dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24. 09. 2013 nezamietol, správal sa k sporným nehnuteľnostiam ako výlučný vlastník a žalobkyni znemožnil akékoľvek dispozičné právo, čo i len s časťou týchto nehnuteľností nakladať. Žalobkyňa má za to, že bolo povinnosťou žalovaného predložiť súdu dôkaz o tom, že ako výlučný vlastník sporných nehnuteľností mal ochotu počas prebiehajúceho sporu o určenie jej podielového spoluvlastníctva prenajať žalobkyni polovicu týchto nehnuteľností, prípadne jej platiť nájomné a konkretizovať, o ktoré nehnuteľnosti by sa jednalo. Žalovaný však žiaden takýto dôkaz súdu nepredložil a svoje slovné tvrdenie realizované prostredníctvom právneho zástupcu relevantným dôkazom nepotvrdil. Prvostupňový súd poukázal na ust. § 155 ods. 1 CSP, avšak i napriek tomu, že žalovaným predložené čestné prehlásenie L. E. z 18. 05. 2018, G. T. z 22. 05. 2018 zo spisu Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. zn. 16C/188/2007 prevzaté čestné prehlásenie O. Z. E. na ostatnom pojednávaní dňa 22. 05. 2018 akceptoval ako dôkaz údajne preukazujúci to, že žalovaný svoj spoluvlastnícky podiel užíval zákonným spôsobom nepresahujúcim jeho veľkosť a rozsah. Takýto postup súdu považuje žalobkyňa za nezákonný v rozpore s ust. § 155 ods. 1 CSP. Navyše tým, že súd neposkytol primeranú lehotu na zaujatie písomného stanoviska k opozdene predloženým dôkazom žalovaného a ihneď rozsudkom rozhodol, súd odňal žalobkyni právo na spravodlivý proces a možnosť poprieť tvrdené skutočnosti žalovaným. Pri určovaní výšky žalovanej sumy žalobkyňa vychádzala z vyjadrenia Realitnej kancelárie REMAX v Rimavskej Sobote. Ani s týmto dôkazom sa súd v odôvodnení svojho rozsudku nevysporiadal. Súd mal na pojednávaní vykonať dôkaz nie len oboznámením sa s rozsudkom Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. zn. 16C/188/2007-394 z 11. 04. 2012 a na ňu nadväzujúcimi rozsudkami krajského súdu a Najvyššieho súdu, ale s podstatnými časťami celého spisu tamajšieho súdu sp. zn. 16C/188/2007. Práve dôkazy v ňom uvedené dávajú jednoznačnú odpoveď aj na nepravdivé tvrdenie žalovaného o údajnom vyporiadaní BSM ešte v roku 2003. Žalovaný totiž toto tvrdenie uplatnil aj v uvedenom spore, avšak bezúspešne, nakoľko sa

preukázalo, že sa nevzťahovalo k sporným nehnuteľnostiam. Navyše, súd prvej inštancie pojednávanie uskutočnené dňa 13. 02. 2018 odročil z dôvodu pripojenia a oboznámenia sa so spisom Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. zn. 17C/50/2017, ako to však vyplýva zo zápisnice, s týmto spisom strany sporu neboli oboznámené a nie je zistiteľné, či ho súd vôbec zabezpečil. Z uvedeného je nepochybné, že bez svojej viny žalobkyňa nemohla v konaní pred súdom prvej inštancie uplatniť prostriedky procesnej obrany resp. procesného útoku, že súd prvej inštancie nesprávnym postupom znemožnil uskutočniť jej patriace procesné právo a teda, že sú naplnené odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), písm. e), písm. g) a písm. h) CSP.

Z uvedených dôvodov žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. K odvolaniu žalobkyne sa písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie vyjadril žalovaný. Odvolanie žalobkyne považuje za nedôvodné a neopodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie navrhol preto ako vecne správny potvrdiť. Skutkové zistenia a právne posúdenie veci ustálené súdom prvého stupňa sú podľa názoru žalovaného koherentné s výsledkami vykonaného dokazovania a majú spoľahlivú a zákonnú oporu v tomto dokazovaní. Žalobou tvrdený a uplatnený nárok titulom údajného bezdôvodného obohatenia v súvislosti s tvrdeným užívaním podielového vlastníctva žalobkyne k nehnuteľnostiam vedeným v súčasnosti na LV č. XXXX bol od počiatku neopodstatnený a nedôvodný, založený výhradne na konštrukciách a fikciách produkovaných žalobkyňou. Pochybnosti a spornosť sa týkali už samotného nároku žalobkyne, pričom vykonané dokazovanie opreté o dôkazy produkované žalovaným spochybnilo až vyvrátilo tvrdenia produkované žalobkyňou. Žalobkyňa neoznačila rozhodujúce skutočnosti ani jediný dôkaz, ktorý by akýmkoľvek spôsobom preukazoval ňou uplatnený nárok odvíjajúci sa od tvrdeného bezdôvodného obohatenia, pričom rovnako nešpecifikovala ani rozsah takéhoto bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa argumentačnú stránku svojho žalobného návrhu zamerala výhradne na tvrdenia o údajnej výške bezdôvodného obohatenia bez toho, aby náležite zdôvodnila a preukázala naplnenie samotnej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného. Za stavu, ktorý vznikol vykonaním dôkazov, je evidentné, že spoluvlastnícky podiel v rozsahu 1 z predmetných nehnuteľností užíval žalovaný výlučne zákonným spôsobom a nezasiahol do spoluvlastníckeho práva žalobkyne profitujúcim a obohacujúcim spôsobom. Žalovaný predložil dôkazy, okrem iného L. E., G. T., či prehlásenie Z. E., E. syna strán sporu, ktorý uviedol, že firma užíva predmetné nehnuteľnosti len čiastočne, nakoľko sa špecializuje na stavebnú výrobu, v ktorej viac ako 80 % celkového objemu sa vykonáva mimo areálu firmy. Uviedol ďalej, že firme stačí na vykonávanie plynulej činnosti aj 1/3 z celkovej plochy areálu, hál a spevnených plôch a budovy. Žalobkyňa v priebehu konania nijakým relevantným spôsobom ani nekontrovala skutkové tvrdenia a dôkazy žalovaného, ktoré použil ako prostriedky procesnej obrany. Žalobkyňa si nespĺnila povinnosť uviesť vlastné dôkazy o predmetných skutkových tvrdeniach. Žalovaný považuje napádaný rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota za správny, spravodlivý a bez výhrad, a to aj z dôvodov, že po zániku BSM, resp. po rozvode manželstva to bol práve žalovaný, ktorý z úveru splatil cenu za označené nehnuteľnosti a sám zaplatil i zvyšok úveru po rozvode, pričom tento prestavoval sumu 399 764,40 Sk Po rozvode účastníkov bola u notára vyhotovená a uzatvorená medzi účastníkmi dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva, na základe ktorej žalovaný žalobkyňu bezhotovostným prevodom vyplatil sumu 850 000,- Sk. Žalobkyňa následne nezabezpečila zapísanie údajov vyplývajúcich z dohody do príslušného katastra, dohodu spochybnila, čo napokon viedlo k tomu, že nehnuteľnosti sa z režimu BSM dostali do režimu podielového spoluvlastníctva. Ďalej žalovaný zvyrazňoval, že v roku 2014 žalobkyňa účelne a špekulatívne zabezpečila prevod svojho spoluvlastníckeho podielu k predmetným nehnuteľnostiam na synov. Následne po skončení dovolacieho konania boli tieto nehnuteľnosti, resp. podiel k nim, prevedené späť do vlastníctva žalobkyne. Žalovaný znáša všetky náklady spojené s akoukoľvek údržbou, prevádzkou či starostlivosťou označených nehnuteľností, vrátane nákladov spojených s odberom elektrickej energie. Vyššie opísané skutočnosti vyznievajú i z morálneho hľadiska v prospech žalovaného a možno konštatovať, že aj odhliadnuc od absencie naplnenia znakov skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia by nárok žalobkyne odporoval i § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Rozsudok okresného súdu žalovaný navrhol potvrdiť ako vecne správny.

6. K vyjadreniu žalovaného sa podaním zo dňa 09. 11. 2018 vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že v celom rozsahu zostáva na podanom odvolaní, nakoľko žalovaný jej spoluvlastnícky podiel sporných nehnuteľností bez akéhokoľvek právneho titulu užíval už od rozvodu manželstva, pričom jej za užívanie neposkytol žiadne protiplnenie, a teda sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Argumentácia žalovaného o údajnom vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva sporných nehnuteľností, snád o

finančnom vyrovnaní je nepravdivá, zavádzajúca a napriek vyriešeniu tejto otázky v spore vedenom na OS Rimavská Sobota sp. zn. 16C/188/2007 účelovo zneužívaná aj v ďalších sporoch. Je tiež nevyhnutné zvýrazniť, že žalovaný sporné nehnuteľnosti užíval a až do súčasnej doby používa pre svoje podnikateľské účely, a to vrátane podielu žalobkyne, pričom akékoľvek finančné náklady spojené s ich užívaním, evidoval ako výdavky súvisiace s podnikaním, a teda si ich v rámci daňovej povinnosti voči štátu i uplatnil.

7. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach, pričom zvýraznil, že žalobkyňou prezentované tvrdenia sú všeobecného charakteru, ktoré nemajú žiadnu dôkaznú oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže v priebehu konania neboli potvrdené a preukázané tvrdenia žalobkyne produkované v žalobnom návrhu. Opätovne uviedol, že nebolo žalobkyňou preukázané naplnenie znakov skutkovej podstaty hmotnoprávnej normy § 451 a nasl. OZ. Rozsudok súdu prvej inštancie opätovne navrhol potvrdiť ako vecne správny.

8. V dôsledku podaného odvolania krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Na základe podaného odvolania žalobcu, tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobkyne a odvolacie dôvody žalobkyne uvedené v jej odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel odvolací súd k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania, v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov.

11. V prejednáwanej veci zo spisu vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala od žalovaného zaplata sumy 25 556,88 Eur s úrokom z omeškania a to titulom bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného tým, že užíval nehnuteľnosti, o ktorých rozhodol Okresný súd Rimavská Sobota rozsudkom 16C/188/2007 zo dňa 11. 06. 2012, že žalobkyňa je ich podielovou spoluvlastníčkou v 1, spôsobom ako výlučný vlastník. V dôsledku podaného odvolania o veci rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý predmetný rozsudok súdu prvej inštancie dňa 24. 09. 2013 rozsudkom č.k. 13Co/276/2012 potvrdil ako vecne správny. Suma, ktorú žalobkyňa v žalobe vyčíslila na 25 556,88 Eur podľa jej argumentácie „predstavuje výšku nájomného určenú na základe vyjadrenia realitných kancelárií o nájomnom za obdobie nehnuteľnosti v danej oblasti a vychádza z trhových cien, pričom rozloha nehnuteľnosti je určená na základe podielov a teda vždy v 1 skutočnej výmery. Táto suma pozostáva z nájomného za jednotlivé nehnuteľnosti za obdobie dvoch predchádzajúcich rokov, ktoré by bol odporca povinný plniť v najnižšej bežnej cene.“ V zmysle návrhu na pripustenie zmeny žaloby zo dňa 21. 10. 2016, súd prvej inštancie uznesením zo dňa 25. 10. 2016 pripustil zmenu žaloby tak, že žalobný návrh znel: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 28 361,12 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5,15 % zo sumy 25 556, 88 eur od 29. 08. 2014 až do zaplata, ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 1 064,87 eur od 01. 11. 2014 do zaplata, ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 1 064,87 od 01. 12. 2014 do zaplata a ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 674,50 eur od 01. 01.2015 do zaplata, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, na depozitný účet advokáta vedený vo R., a.s. IBAN: J., VS: XXXX. Žalovaná má právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.“

12. Vznik bezdôvodného obohatenia žalobkyňa v konaní tvrdila a zároveň preukazovala vyššie uvedeným rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 16C/188/2007 zo dňa 11. 06. 2012,

rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13Co/276/2012 zo dňa 24. 09. 2013, ako i listom vlastníctva, na ktorom bolo najprv evidované výlučné vlastníctvo predmetných nehnuteľností žalovaného a neskôr, po právoplatnom rozhodnutí o určení podielového spoluvlastníctva žalobkyne, i vlastníctvo žalobkyne v 1. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dospel k správneému záveru o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou ohľadom tvrdení o vzniku bezdôvodného obohatenia.

13. V prípade uplatneného nároku na plnenie vzniknuté titulom bezdôvodného obohatenia ide i klasický sporový proces, v ktorom na strane žalobcu vystupuje subjekt, na úkor ktorého k bezdôvodnému obohateniu došlo a na strane žalovaného subjekt bezdôvodne obohatený. V danom prípade nedochádza k prenosu dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného (ako je to napr. v prípadoch subjektívnej zodpovednosti za škodu, kde neexistenciu zavinenia musí preukázať žalovaný ako škodca). Žalobca (ako poškodený) má povinnosť tvrdenia vo vzťahu k substancovaniu podstatných skutkových okolností prípadu. Právna kvalifikácia je následne úlohou súdu.

14. V prejednávanej veci žalobkyňa nepreukázala skutkové okolnosti svedčiacie o reálnom bezdôvodnom obohatení na strane žalovaného, keď žiadnym dôkazom nepreukázala, že žalovaný predmetné nehnuteľnosti užíval na jej úkor, že ju z užívania nehnuteľnosti vylúčil, neumožnil jej ich užívanie a tieto sám užíval v rozsahu zasahujúcom do oprávnení žalobkyne. Žalobkyňa dokazovanie v tomto smere, t.j. dokazovanie na preukázanie skutkového stavu, ani nenavrchovala. Žalobkyňa v priebehu konania nepreukázala, že v ňou označenom období mala snahu a záujem predmetné nehnuteľnosti nejakým spôsobom užívať a že žalovaný by jej v tom svojim konaním bránil (napríklad i spôsobom užívania) a že by tak v tejto príčinnej súvislosti došlo k obohateniu žalovaného na úkor žalobkyne. Žalobkyňa síce v priebehu konania uviedla, že pri vstupe žalobkyne do areálu, kde sa predmetné nehnuteľnosti nachádzajú, jej žalovaný v tomto bránil spôsobom, že privolal policajnú hliadku, avšak uvedený popisovaný (tvrdený, nie preukázaný) incident - konanie žalovaného - sa podľa tvrdení žalobkyne udial v roku 2007, ktorý časový okamih nespadá do obdobia, za ktoré žalobkyňa pôvodne požadovala plnenie vzniknuté titulom bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd uvádza, že i v tejto časti, vymedzenia časového obdobia, za ktoré žalobkyňa plnenie titulom bezdôvodného obohatenia požaduje, zostal návrh žalobkyne nejasný. Pokiaľ v samotnej žalobe žalobkyňa, právne zastúpená pôvodným právnym zástupcom, vymedzila časové obdobie rozhodné pre vznik žalovaného nároku na „dva predchádzajúce roky“, pričom žaloba bola podaná dňa 09. 09. 2014, v ďalšom priebehu konania, konkrétne na pojednávaní dňa 25. 10. 2016 právny zástupca žalobkyne (D.. E. M.) uviedol, že bezdôvodné obohatenie žalobkyňa požaduje za obdobie po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 16C/188/2007 zo dňa 11. 06. 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým bolo určené spoluvlastníctvo žalobkyne v 1, t.j. „odo dňa 29. 10. 2013 do zaplataenia“, avšak žalovaný nárok už bol vyčíslený sumou 28 361,12 Eur. Konanie žalovaného (t.j. skutkový, nie právny stav) zakladajúce niektorú zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia žalobkyňa však nepreukázala k žiadnemu žalovanému obdobiu. Nemožno prisvedčiť argumentácii žalobkyne obsiahnutej v odvolaní, že „bolo povinnosťou žalovaného predložiť súdu dôkaz o tom, že ako výlučný vlastník sporných nehnuteľností mal ochotu počas prebiehajúceho sporu o určenie podielového spoluvlastníctva prenajať polovicu týchto nehnuteľností, prípadne mi platiť nájomné a konkretizovať o ktoré nehnuteľnosti by sa jednalo“. Naopak, v zmysle zásad civilného sporového konania je to práve žalobkyňa, ktorá má povinnosť tvrdenia a zároveň povinnosť preukázať svoje tvrdenia dôkazmi („unesť bremeno dôkazu“). Ako už bolo uvedené vyššie, v uvedenom type sporu nedochádza k prenosu bremena zo žalobcu na žalovaného a žalobca má povinnosť tvrdenia a dôkazu vo vzťahu k substancovaniu podstatných skutkových okolností prípadu.

15. Pokiaľ sa týka odvolacej námietky žalobkyne, že súd prvej inštancie mal na pojednávaní vykonať dôkaz nie len oboznámením sa s rozsudkom Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. zn. 16C/188/2007 - 394 zo dňa 11. 04. 2012, ale aj s podstatnými časťami celého spisu, odvolací súd uvádza, že z odvolacej námietky žalobkyne, ale ani z prednesov a podaní učených v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo a doposiaľ nie je zrejmé, ktoré konkrétne podstatné časti spisu mali byť podľa právneho zástupcu žalobkyne oboznamované a na preukázanie ktorých konkrétnych okolností podstatných pre predmetné konanie. Navyše, takýto dôkazný návrh žalobkyňa, ani jej právny zástupca v konaní pred súdom prvej inštancie ani neučinil. Na pojednávaní konanom dňa 22. 05. 2018, na ktorom súd prvej inštancie vykonával dokazovanie čítaním a oboznamovaním listín bol prítomný právny zástupca žalobkyne (ako i právny zástupca žalovaného), pričom na výzvu súdu na prednesenie dôkazných návrhov, právny

zástupca žalobkyne uviedol, že návrhy na doplnenie dokazovania nemá. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd predmetnú odvoláciu námietku žalobkyne vyhodnotil ako nedôvodnú.

16. Pokiaľ žalobkyňa v podanom odvolaní namietala tiež tú skutočnosť, že „súd prvej inštancie pojednávanie uskutočnené dňa 13. 02. 2018 odročil z dôvodu pripojenia a oboznámenia sa so spisom Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. zn. 17C/50/2017, avšak zo zápisnice z pojednávania dňa 22. 05. 2018 s tým spisom strany neboli oboznámené a nie je zistiteľné, či ho súd vôbec zabezpečil“, odvolací súd uvádza, že po dôkladnom oboznámení sa s obsahom spisového materiálu zistil, že žiadna zo sporových strán nenavrhol pre účely prejednávanej veci pripojiť spis Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 17C/50/2017, prípadne oboznamovať konkrétne časti uvedeného spisu. Strany v konaní podporne uvádzali, že v konaní vedenom na tamajšom súde pod sp. zn. 17C/50/2017 sa koná o zrušenie podielového spoluvlastníctva sporových strán, avšak akýkoľvek dôkazný návrh v súvislosti s uvedeným konaním (súdnym spisom vedeným v predmetom konaní) nevzniesli. Vzhľadom na skutočnosť, že vedenie konania je vecou a otázkou konajúceho súdu, ktorý navyše v zmysle ust. § 185 ods. 2 CSP môže aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou; iné dôkazy bez návrhu nevykoná, odvolací súd nevzhladol v postupe súdu prvej inštancie žiadne pochybenie.

17. S poukazom na vyššie uvedené dôvody, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne.

18. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie i v závislom výroku o trovách konania, keď súd prvej inštancie správne po vyhodnotení procesného úspechu žalovaného vo veci v celom rozsahu, priznal podľa § 255 ods. 1 CSP žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie vo veci samej podala žalobkyňa pričom v rámci odvolacieho konania táto nebola procesne úspešná ani v časti, a teda v odvolacom konaní mal v celom rozsahu úspech žalovaný. Preto odvolací súd s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP uložil žalobkyni povinnosť nahradiť žalovanému, ako procesne úspešnej strane sporu v odvolacom konaní trovy odvolacieho konania, keďže zo spisu preukázateľne vyplýva, že žalovanému v súvislosti s odvolacím konaním trovy (právneho zastúpenia) reálne vznikli.

20. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).